

ÅSA LARSSON
INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

*Răzbunarea
strigoiiului*

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LARSSON, ÅSA

Răzbunarea strigoiiului / Åsa Larsson, Ingela Korsell, Henrik Jonsson ; trad.:
Irina Nichitovici. - București : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-098-9

I. Korsell, Ingela
II. Jonsson, Henrik
III. Nichitovici, Irina Laura (trad.)

821.113.6-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Åsa Larsson, Ingela Korsell, Henrik Jonsson
Mylingen
Copyright © Åsa Larsson, Ingela Korsell 2014
Illustrations Copyright © Henrik Jonsson 2014
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
IRINA NICHITOVICI

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2016

ISBN 978-606-776-098-9

Cuprins

Capitolul 1	Devin mai periculos decât ai putea crede.....	9
Capitolul 2	Cuminte, cuțu!.....	16
Capitolul 3	Ai încercat să mă ucizi, Damir?	20
Capitolul 4	Cine plânge acum?	28
Capitolul 5	Poliția e aici!.....	34
Capitolul 6	Îl veți băga pe Alrik la închisoare?	39
Capitolul 7	O, nu! Nu el!.....	44
Capitolul 8	Nu ne vom încrede în nimeni!	48
Capitolul 9	Nu tu! Nu tu! Ci tu!.....	54
Capitolul 10	Sunați la 112!	60
Capitolul 11	Fără prieteni păroși, vă rog!	64
Capitolul 12	Vânătoarea de fantome	69
Capitolul 13	Acum sigur vine și ne omoară... ..	75
Capitolul 14	Acum au și mai multe motive de bârfă!	79
Capitolul 15	Strigoiiul.....	83
Capitolul 16	Nu auziți? E <i>mylingul!</i>	89
Capitolul 17	Spun adevărul!.....	94
Capitolul 18	Minte!.....	98
Capitolul 19	Creierul tău e-n vacanță?	100
Capitolul 20	Trebuie s-o salvăm!	105
Capitolul 21	E nebunesc faptul că nu-ți pasă de NIMENI!.....	110
Capitolul 22	E superinterzis!	115
Capitolul 23	Vechiul pod	118
Capitolul 24	Cufărul	122
Capitolul 25	Noaptea vrăjitoarelor	127
Capitolul 26	Închideți-vă în debara!.....	136
Capitolul 27	Seara de vineri acasă la familia Nygren.....	141
Capitolul 28	Mărturisirea.....	148
Capitolul 29	Mormântul	155
Capitolul 30	Vraja	161
Capitolul 31	În grădina bisericii.....	165
Capitolul 32	Ia-mă pe mine, la schimb!.....	170
Capitolul 33	Åsta e sfârșitul meu!.....	174
Capitolul 34	Se sufocă!.....	180
Capitolul 35	Nu e posibil să fie prea târziu!	182
Capitolul 36	SAPĂ! SAPĂ!	184

CAPITOLUL 1

Devin mai periculos decât ai putea crede

Estrid își lipi urechea de ușă și ascultă. Pe umărul ei corpul câinelui vagabond atârna greu.

– Auziți și voi? le șopti ea însoțitorilor săi.

Magnar, Viggo și Damir ascultau cu atenție. Magnar ținea în brațe trupul neînsuflețit al lui Alrik, motiv pentru care Viggo nu se dezlipea de el nicio secundă, agățându-se deznădăjduit de puloverul fratelui său.

– Alrik, îl strigă Viggo în șoptă pe fratele său. Alrik!

Însă capul lui Alrik atârna de parcă ar fi fost al unei păpuși din cârpă. Deși era acoperit de sânge, i se putea observa pe alocuri paloarea feței. Buzele îi erau vineții. Fusese mușcat de o bestie necruțătoare și acum moartea îl pândea pas cu pas.

– E cineva în casă, le spuse Estrid cu vocea joasă. Ssst!

– Orice-ar fi, trebuie să intrăm, șopti Damir. Magia este singura speranță de supraviețuire a lui Alrik. Ba chiar ar putea fi deja prea târziu. Ce plante vindecătoare ai, Magnar?

– Am trifoiul lui Odin, rădăcina păianjenului și iarba elfului, îi răspunse bărbatul. Însă toate se află în bibliotecă.

Viggo privi suspicios spre Damir. Oare îi putea salva fratele? Și oare persoana din fața lui era Damir? Nu mai era loc de glumă. Acel Damir pe care Viggo și Alrik îl știau era păros, înalt și puternic. Având încă înfășurat în jurul gâtului lanțul Gleipner, transformarea sa era incredibilă. Pe cap nu mai avea niciun fir de păr acum, iar sprâncenele aveau o culoare atât de deschisă, încât aproape nici nu se mai vedeau. Părea cu adevărat firav.

Magnar așeză două degete pe gâtul lui Alrik.

Băiatul avea puls. Însă era foarte slab.

– Dar n-ați putea oare să vă țineți gura? le spuse Estrid printre dinți, pe un ton dojenitor, așezând apoi cu grijă corpul câinelui pe scara de la intrare.

Își strânse și mai bine bagheta și apăsă ușor pe clanță. Ușa se deschise larg cu o scârțâitură sumbră.

– Cum e posibil...? se miră ea.

În casă era un haos de nedescris. Ușile de la șifonierul din hol erau deschise. Pantofii și hainele erau împrăștiate prin toată încăperea. Estrid trecu pragul casei cu sfială.

Ceilalți o urmară. Podeaua bucătăriei era acoperită cu cioburi de sticlă și porțelan, amestecate cu lapte și suc. Scaunele erau răsturnate și ouăle sparte de pereți încă se prelingeau de-a lungul acestora. Însă în jur era o liniște mormântală. O liniște care te înfiora.

„Fleosc!“ se auzi un zgomot de sub talpa lui Estrid. Tocmai călcase pe una dintre faimoasele gogoși cu umplutură de mere ale lui Magnar și conținutul ei a țâșnit zgomotos.

În secunda imediat următoare, un țipăt ascuțit îi făcu să tresară.

– De moaaaarte să mori!

Doi mici demoni îi urmăreau cu privirea de pe un dulap. Unul din ei purta pe cap o căciulă făcută din scalpul unei pisici. Ambii se împingeau cu toată forța în perete pentru a răsturna acel dulap imens.

– Aveți grijă! țipă Viggo.

Magnar apucă să se dea la o parte din calea dulapului în ultima secundă, înainte ca acesta să se prăbușească fix în locul în care se afla inițial. Îl ținea strâns la piept pe Alrik, pentru a nu-l pierde în tot acel haos. Cei doi drăcușori continuau, însă, ce începuseră, sărind mai departe pe raftul cu farfurii situat deasupra chiuvetei din bucătărie.

– Turtitule! strigă demonul care purta căciula de pisică, făcând un semn spre Magnar. Clătită o să devii!

– Ieși! țipă Estrid către fratele ei. Protejează-l cât poți pe Alrik!

Magnar fugi grăbit în hol, însă drăcușorul nu se dădu bătut. Aruncă spre el cu un bol de supă, pe care, însă, bagheta lui Estrid îl lovi în plin în zbor, făcându-l bucățele.

Celălalt drăcușor aruncă pe foc o carte de bucate și se pregătea să dea drumul la gaz. O flamă albastruie se aprinse, iar cartea luă foc instantaneu. Estrid, Damir și Viggo erau atacați în mod constant cu borcane de condimente, sticle și cuțite de bucătărie.

Estrid încercă să riposteze. Cele două arătări erau, însă, iuți ca săgeata, săreau de pe un dulap pe altul, se agățau de lustra din bucătărie și își luau, astfel, elan aterizând pe cornișă, de unde aruncau în voie cu tot felul de lucruri. Prin aer zburau neîncetat ceainice, făcălețe și sfeșnice. Damir și Viggo își făcuseră scuturi din niște tăvi și încercau să se strecoare nevăzuți pe ușa de la bucătărie.

Lui Estrid i-a reușit, în cele din urmă, o lovitură. Poc! Demonul fără căciula de pisică ateriză zgomotos în sobă. Inconștient fiind, se rostogoli încet către cartea de bucate cuprinsă de flăcări și curând trupul acestuia lipsit de păr a fost, de asemenea, înghițit de foc. Pielea i s-a făcut ca a unui pui la rotisor. În aer plutea un miros de ars și de fum.

– Alrik! strigă Magnar din hol.

Alrik... nu mai respira.

La auzul vorbelor lui Magnar, Viggo se pregăti să se lanseze disperat spre hol, însă Damir îl opri apucându-l hotărât de braț.

– Trebuie să ajungem la bibliotecă, spuse acesta. Era singura noastră șansă de a-l mai salva pe fratele tău.

Însă când au ajuns în capătul scărilor, o bucată mare dintr-o sticlă veni zburând dinspre pivniță. Și deodată se auziră vocile exaltate ale drăcușorilor. O grămadă de voci.

– Morți! Veți fi!

– Mulți! Suntem!

Viggo și Damir se treziră dintr-odată într-o baie de cioburi.

– Toată pivnița e plină de drăcușori! țipă disperată Estrid. Probabil au făcut praf toate borcanele cu dulceață! Aveți grijă! Sticla aia poate fi periculoasă.

Estrid era în continuare în bucătărie, încercând să se apere de toate oalele și cratițele pe care drăcușorul care purta căciula de pisică le arunca încontinuu spre ea. Bagheta parcă prinsese viață în mâinile ei. Para fiecare lovitură cât ai clipi. Se rotea și lovea cu putere. Ea trebuia doar să aibă grijă ca nu cumva s-o scape.

Viggo și Damir se apărau și ei de cioburi folosind drept scut tăvile luate din bucătărie. Sentimentul de frică îi provoca lui Viggo un gol în stomac. Alrik nu putea muri! Pur și simplu nu avea voie!

Pe foc, în sobă, încă ardea trupul drăcușorului. Un fum negru învăluisese întreaga bucătărie.

– Tu poți omorî drăcușorii, Damir! spuse deodată Viggo. Nu-i așa? Dacă îți dai jos lanțul Gleipner!

– Atunci m-aș transforma din nou într-o treime lup și două treimi om! îi răspunse acesta. Și de fiecare dată când mă transform în lup, mă aleg și cu un comportament pe măsură. Mi-au trebuit șapte ani să îmblânzesc ultimul lup din mine. Anul trecut, frații-vrăjitori au fost nevoiți să mă închidă în cușcă pe timpul nopții.

– Dar trebuie! țipă cu disperare Viggo.

– Sunt mai periculos decât ai putea crede, îi spuse Damir, chiar și pentru voi.

– Eu înțeleg foarte bine cum stau lucrurile, răspunse băiatul. Ai uitat când m-ai atacat în bibliotecă?

Viggo apucă deodată lanțul din jurul gâtului lui Damir, care atârna precum o cârpă veche.

– Fă-o oricum, îi spuse el hotărât. Îți promit că după îl voi pune la loc.

Damir dădu din cap în semn de aprobare. Ochii i se măriră, în ei citindu-i-se teama.

– La trei, spuse Viggo. Acum gândește-te la cât de bine te vei simți când vei mușca din drăcușorii ăia! Unu... doi... Trei!

Dintr-o singură mișcare, îl eliberă pe Damir din lanțul Gleipner.